

Roeping

Dat is uw roeping; ook Christus heeft geleden, om uwentwil, en u daarmee een voorbeeld gegeven. Treed dus in de voetsporen van hem.

1 Petrus 2: 21

Komende zondag is de bevestiging van nieuwe ambtsdragers. Tijdens de voorbereidingsavond ging het even over de roeping. Die vraag wordt komende zondag namelijk gesteld. Of ze geroepen zijn.

Een kort gesprekje ontstond. Want wanneer ben je geroepen? Doe je het niet eerder uit noodzaak voor de gemeente omdat je krapte aan ambtsdragers signaleert?

Geroepen worden... de ene had er minder mee dan de ander. Is het een soort heilig moment waarbij je perse de stem van God hebt moeten horen?

Ik denk het niet. Het is zeer dankbaar als het je zo mag overkomen, maar ik denk dat dat voor weinig mensen zo specifiek is weggelegd. Ik denk eerder dat het met je eigen keuze voor je geloof, voor Jezus, voor de kerk te maken heeft.

Je voelt je verantwoordelijk om deel te nemen aan Zijn gemeenschap, eraan bij te dragen. Verantwoordelijk uit verlangen en liefde voor het geloof. Net zoals een groot deel van het geloof onder onze eigen verantwoordelijkheid valt. Waar kiezen we voor?

In de eerdere verzen van 1 Petrus 2 wordt genoemd dat Christen bij onverdiend leed, kracht krijgen om het te dragen als ze op God gericht zijn. Dat je zelfs trots mag zijn als je dan staande blijft. Maar dat je bewust bent dat het niet van jezelf is, maar van Gods genade. En dan volgt de zin van hierboven. We hebben dus allemaal een roeping om Hem te volgen. Te gaan in Zijn voetsporen.

En daar horen vele soorten van taken bij. Daar mag ambtsdrager er één van zijn. Ik ben zeer dankbaar dat we 5 nieuwe mensen mogen verwelkomen.

En die roeping... die geldt voor ons allemaal.

Ik wens u en jullie allemaal een gezegend weekend!